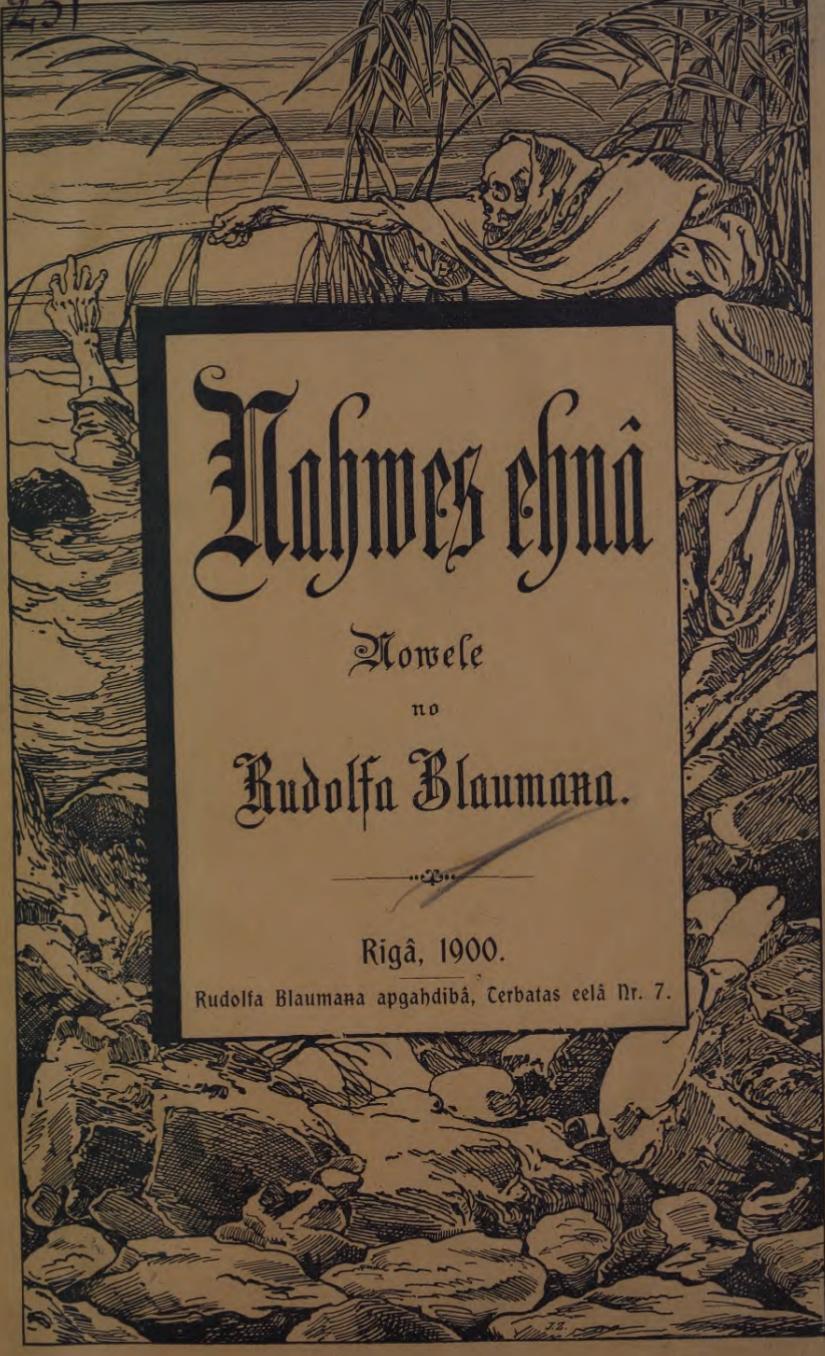

A
231

Nahmes ehnā

Novelle

no

Rudolfa Blaumana.

Rigā, 1900.

Rudolfa Blaumana apgahdībā, Terbatas eelā Nr. 7.

ПРОВЕРЕНО
1949 г.

L A
231

L 7

Nahwes ehnâ.

Nowele

no

Rudolfa Blaumana.

1899
03.09.111592
Vasara
1899-1900

Rigâ, 1899. g.

Drukājuši Ernstia Plates tipo-litografija, burtu leetuwe un foto-kimografija
pee Petera bañnizas, paščha namā.

Литературна місія

Дозволено цензурою. г. Рига, 14 декабря 1899 г.

2.000 лір

Літературна місія заснована відомим письменником і драматургом О.І. Скібінським
із засадженням у 1899 р.

Prween wehl puhta deenwidus-wokara wehjſch un arween wehl milſigais ledus gabals yeldeja tahlaſ un tahlaſ juhxā eefſchā. Us ledus gabala atradāſ tſcherpadſmit ſwejneeki un diwi ſirgi. Landis bij nodarbojuſchees ar ahſingu zirſchanu un tihku laiſchanu uhdeni un neweens no wiheem nebij pamaniſis, ka ledus no juhermalas bij fahzis wirſteeſ projam. Tikai kad glahbſchanās wairs nebij eefpehama, wihi us nelaimi bij kluwſchi uſmanigi. Sirgs bij fahzis tezet us malu, Karlens, feſchpadſmit gadu wezs ſentis, tam ar otru bij dſinees paſak un wihi faſneedſis no malas taifni tahlā at-tahlumā, no kura wareja redſet, ka ledus ſtuhmās projam. Ar joni ſehns nu bij atgreſeeſ atpaſak un beedreem paſinojis notikumu, bet kad tee wiſi bij faſkrejhjuſchi pee ledus gabala malas, tad wairs nebij zeribas, aispeldet us kraſtu. Skaru Juris, kura mahjā bij ſeewa ar trim behrneem, tomehr no ſawa iſmifuma bij lahwées pahrwareeſ, bij eelehziſ uhdeni un beedri bij redſejuschi, ka tas netahlu no malas bij nogrimis.

Kopſch ta notikuma bij pagahjuſchaf wairak ſtundas un arween wehl ledus gabals wirſijās tahlaſ ar tahdu paſchu nemanamu kufteſchanos ka fahrumā.

Pirmo iſbaiku bahlums bij nosudis no wiheefchu waigeem. Tikai us wiſeem attehlojāſ ſawaddōſ waibſlōſ faſpeesta firſis. Gihmji iſſlatijāſ gaſati. Wiſu uſazis bij fahpigi ſawilltas un wiſu azis trihjeſa un ſchaudiſjāſ leefmina, kura leeziņa par flepenu iſmifumu.

Wihi wiſi ſinaja, ka tee ar katu azumirkli tahlaſ aispeldeja projam, ne tikai ween no juheas kraſta, bet ari no dſihwes.

Swejneeki bij fadalijuſchees pulziņās un farunajās kluſam. Ap Karlenu ſtahweja jaunakee un neprezejuſchees: Gulbis, Birkenbaums un Janis Dalda, wiſi weſeligi no iſſlata un ſpehzigi no auguma. Sehns wiheem wehl reiſ iſſlahſtija, ka tas brauzis un tſrehjis un ziſ tahlu pehj azu mehra jau bijis ledus gabals no malas, kad wiſch nelaimi pamaniſis.

„Waj tu tad wehl nebuhtu warejis aispeldet lihds malai?“ Birkenbaums eepraſtjāſ.

„Es domaju gan,“ ſehns atbildeja, „Uhdens jau nu gan ir falts, bet es domaju gan.“

„Skahde, kā to buhtu sinajis, kā par welti . . . kā mehs tā kā tā . . . tad buhtu labak, kād buhtu luhkojis . . .“

„Buhtu warbuht tāpat isdewees kā Skaram,” fazija Janis Dalda.

„Ja, warbuht . . . Bet es gan domaju, kā buhtu labi išgahjis,” puika nōpuhtās. „Kād buhtu nometis kāschozīku un fanehmees . . .“ Un Karlena silas kāidrās azis pildijas ar afaram.

„Nu, nu, nefaki nu wehl neka, gan buhz labi,” Birkenbaums meerinja. „Wehjch grosfiees, laudis brauks muhs mēklet. Nefaki neka.“

Puika aktri ar delnu pahbrauza par plahnajeem waigeem un atbildeja: „Es jau nu ar' neka nefaku.“

Druſku tahlač no schi pulzina stahweja garſch, kāſnejs wezis ar tumſchu plutu, ferainu bahrſdu un Tschigana degunu. Winsch luhkojas ſihwi wihereeti, kas ūhukumu uſmetis un rokas falizis, stahweja wina preeſchā un neiffatijas dauds jaunaks par wezi. Tee bij Bubufs ar dehlu Ludi.

Prezeteē jaunee wihereechi bij nejaufchi fastahjuſchees paſchi ſawā pulzina: leelais, kāſtaiſ Grūntals, druknais Škapans ar pahrač tukleem un farkaneem waigeem, bahlais, laipnais Skraſtinsch un plezigais Sihlis.

Wezais Dalda farunajās ar Stuhri, padſihwojuſchu wezpuift un Salga un Gurlums stahweja kātrs ſawrup.

Grūntals pahrvaldija ar ſawu balfi un ſawu droſcho iſtureſchanos ſawu pulzina. Winsch runaja gandrihs weens pats, uſ jautajumeem, kurus tas aiklehra, pats atkal dodams atbildi. Winsch iſturejās droſchi un besbehdigi un wiſu klati bij wehrsti uſ wina luhpam.

„Ja dauds, tad mehs diwas, trihs deenās tā brauksim,” winsch fazija tīk pahrlēezinoſchā balfi, it kā wiſi atrastos uſ kuga un winsch buhtu ta waditajis, „diwas, trihs deenās. Un ja ari kahdu deenu wairak . . . peetiks ar tām ſiwi, kas Salgam wesumā un ja ne, nemſim kahdu ſirgu.“

„Ja,” apſtiprinaja Skraſtinsch, bahlo, laipno ſeu ſawilkdams uſ ſmaidi, jo winsch, kur waredams, ſaweeem wahrdeem dēwa jozigu noſtrahſu, „nemſim kahdu ſirgu. Sirga gala eſot ſaldena.“

Drukna Škapana ſarkanās luhpas druknu ſaweebās, bet Šiſta gihi parahdijas atklahts reebums.

„Wehl jau ne-ehdam,” ſobojās Grūntals.

„Un kād ehdiſim, tad ſchis buhs tas, kas gribēs leelako kumofu,” fazija Skraſtinsch. „Feb waj apſoliſt man ſawu teefu, Sihl?“

„Ko nu ſolit, ko neſolit,” Sihlis gauf ſteiſa. „Ja buhs jaehd, jaehd — ehdiſ ar. Bet ſchahdas leetas te ilgi naw dſirdetas. Aipēhrn gan no Jamburgas — waj kur tur — ſwejneeki aifdifti juheā, bet yehz trim deenam tee atkal tikuſchi malā.“

„Ja,” Grūntals apſtiprinaja. „Un es pehrn tāhdū paſchu ſiņu laſiju aviſes no Sahmu ſalas. Un tepat gar Kurſemes kraſtu jau ari tāhdas leetas notiſuſhas. Likai nu no muhſu apgabala tas naw dſirdetas.“

"Mans tehws stahstija par tahdu notikumu," tagad wezais Dalda runaja, pulzinam peegreestamees. "Es nesinu wairs, waj tee bij dewini, waj desmit, waj weenpadsmiit zilweki, kas torei nosudufchi."

"Nosudufchi?" Skrastinsch atfahrtaja, "nosudufchi?"

"Ja, nosudufchi," wezais paklufam atfahrtaja, un wina drusku nespodras, apfarkuſchās un uſpampuſchās azis aifflīhdeja uſ wina dehlu ſani.

Wif ſpēkluſa un neweens neſkatijsas otram azis, jo leelā nelaimē zilwels kaunās tāpat kā leelā negoda.

"Na," Grūntals pehz brihscha aktal uſfahka, "waj nu pee mums tas ta notiſ. Es tam netizu. Man ta ween leekas, kā kād tas wiſs tahds . . . tahds . . . kā to buhs teikt . . . tahda drusku pabailiga pabruaſchanās ween buhs. Pirmā ozumirkli, ſinams, ari man pahreſrehja tahdas nelabas ſchallaz, naiv jau nekahds joſ . . . bet tagad . . . apdomajeet, mehs tſchetrpadsmiit zilweki, no kureem — weens, diwi, tſchetri, ſefchi, aſtoni: — no kureem aſtoni tahdi kā laſt iſlaſti, mehs tak ne ſchim, ne tam neaifeem . . . nepaſudifim. Tas newar buht!"

Grūntala ſpēkigā, dſķa balsz beedreem ſkaneja tik patiſkami, kā wina gihmji masleet apſkaidrojās. Neweens wina wahrdeem gan netizeja, jo neweens jau nebij tahds behrns, kas neſinatu, kā jauniba un ſpehls neſpehj atturet nelaimi un likteni, bet tomehr kluva weeglat ſchāi wihrifchā balsi kluſtoes, kura ar tahdu pahrleezibū iſrunaja to, kā katra ūrds drebedama zereja.

"Tas newar buht," runatdjs atfahrtaja. "Man mahjā ſeewa kātru reiſ noreds ſapni, ja kāhda nelaimē gaidama . . . Ne, bei wiſa joſa . . . Un ſchoriht wina man neka netika teikuſe. Un tad paſkataſtees tikai Birkenbaumā! Par tahdu puift ween jau, kā wiſch, buhtu Deewam ſchel, kur nu wehl par mums wiſeem!"

Birkenbaums ſawilka laipni luhpas un paſkatijsas weenā un otrā. Wina bij brihnifchigi ſkaidras un laipnas behrna azis un fahrto waigu widū bij balsneji laukumini, it kā tur kāhds buhtu peeduhris baltu pawafara ſeedu puteklifchus. Wif ſiti ſajuta, kā Grūntals puift peesoboja, tikai wiſch pats ween ſwejneeka wahrdus tureja par glaimu. Wiſch ſihmeja toſ us ſawu ahrejo iſſlatu un wiſi ſiti toſ atteezinaja us wina dabu. Un par to iſſkatrs domaja ſotti ſlitti. Birkenbaums nebij Kurſemneeks, bet us tureeni no Widſemes wideenas noſlihdis. Paprekeſchu tas bij laidis plotſtus no Ogres Daugavā, tad no Daugavas uſ Rigu. No Riga tas bij aifſuhlees uſ Jelgavu, Kuldigu, Leepaju un beigās bij ſalibdīſis par puift pee Satgas, kas ſavrūp ween's pats dſeltens un famiſis ſtahwēja.

Birkenbaums ſwejneku ſtarpā bij paſiſtams kā leels ſtiprineeks un muhſchigs kaufliſis. Wiſch ar ſaweeem ſpēkheem bij dſhwojis tik besbedigi kā Amerikau miljonara iſlūtinats dehls ar tehma naudu. Bet tee nebij bijuſchi iſſchkeſchami. Sahrts un ar wiſai dſhwām azim wiſch ſkatijsas ſawōs liktena beedrōs.

"Nu, jel tas jaſaka, kā wina wiſwairak ažu noraudatu pakal, neka mums kaut kuzam zitam," Skrastinsch ſazija, ſchel ſmaididams.

„Waj ne, Birkenbaum? Man ir seewa un senkis un meitens, tee man noskleegti pakat, bet par temi waimanatu — zif dauds, ko?"

Birkenbaums paraustija plegus.

„Salafim tagad siwis," fazija Gruntals, jo data no Salgas siwu wesuma bij islaifijufes pa ledu. „Newar finat, kad kahds gabals nofchekas un par katru siwtiau buhtu fkahde."

Bulzinsch isdalijas un pehz kahda laika svejneeki atnahza pee Salgas wesuma, gribedami salafitas siwis tajā falikt. Bet Salga sehdeja us wesuma un nelaida neweena klah.

„Patureet ween, patureet," winsch fazija. „Kas putejis, putejis."

„Ko tas nosihmē? Ko tu domā?" Gruntals waizaja.

„Tas nosihmē, ka wesums ir mans un ziteem pee ta naw nelahdas datas Salga atbildeja, maschkus un segu zeefchal ap ragawu kurwi ar kahri gahdigu roku apbahsidams.

„Tas ir trats!" Birkenbaums issauzjas. „Tas laikam domā to wesumu weens pats apehst!"

„Ta mana pascha darischana, ko es domaju," Salga atzirta un wina d'seltena gihmja panti fatshcherwelejās un wina azis peenehma skaudiga pehrtika aju isflatu.

Birkenbaumā eesvila dusmas.

„Nudee, winsch domā, ka tas par tam siwim wehl kungs!" winsch eesauzjas. „Nost no wesuma, wezi!" Un winsch nometa fawas siwis us ledus, sagrahba Salgu un gribeda to ar waru noraut no wesuma. Bet schis turejās pee fegas un maschkeem zeeti, ka s̄tnellis pee faweeim tihsleem, kad to no wina alas welk ahrā.

„Lai nu, lai nu, Birkenbaum," Gruntals meerinaja un stahjās starpā. „Gan wisu isdarifim ar labu. Ja zitadi ne, atpirfim wiram tās siwis."

Birkenbaums Salgu palaida wałā un schis atkal usrahps us wesuma. Bet wiseem svejneeleem peepeschī tā islikas, ka Birkenbaums nemas ne-efot til flits zilwets un weens, otrs to ari isteiza wahrdos.

Tikai Gurlums stahweja fawrup un nesfazija neka. Winsch bij zeets zilwets un sinaja, ka tam neweens laba nenowehleja. Wina weenigās ruhpes bij, tagad nedot eemefla preefsch soboschanas. Jo winsch bij ari loti weegli aiffarams un leeki lepns. Winsch fawu ismifumu mehgınaja fahpt ais weenaldsiga druhmuma un haidijas jau tagad, ka til winam duhschas netruhktu nosust ar godu, ja wairs nebuhtu zeribas us glahfschanos.

Pret pusdeenas laiku wehjsch wilkus fazehla leelakus un ledus fawadi fahla krafchket. Krafchkeshana peenehmās un svejneeki, no kuru gihmjeem tumfchās ehnas jau bij fahluschas masleet atplaifchkeies, kluwa atkal druhmaki un klusati.

Peepeschī dihwaina sprehgaschana gahja pa ledus gabalu.

Karlens, kas blatus Birkenbaumam bij stahwejis, fatwehra puifsha roku.

„Bailes?" fazija Birkenbaums un mehgınaja fmaidit.

Sehna silas azis, pilnas fahpiga ismifuma, skatijas puifsi.

"Ledus laikam . . . laikam . . ." winsch fazija, bet nenobeidsa.

"Kà tad, luhhs. A, kas tad mums nefaitetu, ja us schitada leh-
ruma wifus laiku wareatum wifinatees."

"Es paliffchu pee tewis."

"Nu, turees tak pee faveem falmeekeem, Daldas un Jana."

"Ne, man labak . . ."

"Kà gribi."

Sehns paspeeda stiprak Birkenbauma roku un ta wini stahweja
kopâ un laida lihds ar ziteem azis apkahrt, mekledami, kur kahds gabals
buhtu atschlihrees.

Kad nelabâ sprehgaschana diktak atjaunojas, Birkenbaums Kar-
lenam newilot roku aplika ap kafku. Winsch fazuta laipnu labwehlisu
pret scho sehnu, kas taifni winu bij israudjis par sawu tuwako behdu
beedri.

"Sirds dreb?" Birkenbaums eejautajas, pa pupei jokodamees.

"Ne. Man tikai ta ween ir . . . es nesinu . . . Sirds
schraubjas . . . es negribu haitkotees . . . hak, kas buhs, buhs . . .
bet neka!" Sehna fahrtajâ, leefâ gihmî abas smalkas grumbas, kas
no deguna gar mutes fakteem wilkas us leju un winam dewa wezaku
isskatu, kluwa loti dskas.

Labu brihdi zeetis kluusu, winsch tad jautaja:

"Un tew?"

"Ro?"

"Kà tew ir ap duhfchu?"

"Man? Waj nu labi. Labi jau naw . . . Ar spehku jau te
neka newar isdarit," puvis ka atwainodamees preebilda.

"Un ka tu domâ, ka mums isees?"

"Ro es tur . . . dñsrdeji, ko Grüntals fazija. Trihs, tschetras
deenas."

"Ja, waj tu tam tizi?"

"Nu tak leelas zeribas ir us glahbschanos. Satikim warbuht
ari kahdu kugi."

"Bet kad nu nesateekam?"

"Tad . . . nu, tad jau tu sini, kas notiks."

Sehns apkluja. Te jau tikai wareja buht runa no glahbschanas
waj posta, bet wina sirds twihka wehl pehz kahdas treshas warbuhtibas,
pehz laut ka nesinama, neapjauschama, pehz kahda brihnuma, jo plau-
stoschaj dñshwibai nahwe ir laut kas netizams.

Ledus plosis slibdeja tahlak, juhra schachza un fahla wina malas
postit. Gabals pehz gabala atspraha, peldeja lihds un trinâs gar
leela gabala malam. Peepeschti starp svejneekeem, kuri diwôs pulks
bij stahwejuschi, parahdijas schaura, peleki salgana plaifa, plehtas un
auga un schlihra abus Zubukus, Stuhri un Slapanu no paharejem
beedreem. No abam pufem atskaneja kleedseeni, roku mahjeeni — ka
ustrauktas sfudras zilweli tekaja gar weena un otra ledus gabala malam.
Wezais Zubukus laikam gribaja lehkt uhdeni, jo dehls ar to zihnijas un
fatureja wimu zeet. Attahlums starp abeem ledus gabaleem ahtri

auga un beigās us pahrpeldešchanu no weena us otru wairs nebij ko domat.

„Tee nu ir beigt,” fazija Grūntals. „Bes kumosa pahrtikas. Schehl ta Skapana . . . Us widu! Wairak us widu! Un palikim wiſt kopā!”

Klufedams, nelaimigo pulzīnsh virſijas us preeſchu.

Upstahjuſchees, tee ilgu laiku ar nemeerigām azīm ſekoja mahko-neem, kuri kā apvāsatī palagi laidās pee debeſim, ſkatijs vilku nerim-stoſchā gaitā un klaufijas winu aprastā ruhkonā. Pamasam ſchāi weenmuktā winu fastingums atkal atlaidās un weens us otru pameta pa wahrdam.

„Tas Skapans,” Janis fazija us wezo Daldu, ſawu tehwu, „ſchehl gan par to. Peezi mehnēſchi kā prezejees.”

Wezais noptūtās.

„Par to wezo Zubuku . . . tur nu naw ko ſchehlot. Tam bij laiks. Tāpat tas Ludis ar’. No ta ari wairs nekas nebuhtu iſ-nahjis . . . Bet Stuhre, tahds taupigs, godigs zilweks . . . wiſu muhſchu . . . un nu . . . un nu . . .”

Wezais Dalda nefsazija neka. Ko par zītu poſtu runat, kād paſham tahds pats bij gaidams. Winsch ſkatijs dehla un wina luhpas rauſtījās.

Mahte muhs ſchowakar fazijas fagadit ar futinateem kahpo-ſteem,” winsch runaja. „Bet tagad jau wina ſinās . . .”

Janis pamahja ar galvu. Tehws ſawerfſchēkija azis un aiffpeeda weenu wehl ar rāhdamo pirkstu, bet winsch tomehr newareja atturet pahri aſaru, kuras eekrita wina baltajā bahrſdā.

„Ja, wina tagad jau ſinās,” winsch aktahroja. „Ko nu ta fazis, kā mehs abi diwi . . . abi diwi . . . Waj nu tu newareji palikt mahjā. Par ſewi es jau neka . . . tāpat wina . . . Bet par ſewi . . . tu winai biji . . .”

Wina uſpampuſchās azis atkal ſawerfſchēkijas un wina nahſis drebeja.

Janis ſakoda ſobus. Nekas muhs tā nepazel un turklaht ne-eewaino, kā zītu ſahpes par muhſu likteni.

„Ak,” winsch ſpeefti runaja, „nemas wehl nebehdaſees, mehs gan wehl lāimigi tifſim malā.”

„Ja, ja, ja, tāpat kā tee dewini, deſmit toreis. Nu jau ari deſmit ween wairs eſam valiukchi.”

Us wakara puſt Grūntals uſſauza heedrus un waizaja, waj teem negribotees ehſt? Winsch runaja atkal tahdā paſchā droſchā balfi kā arween un ſwejneelu nogurūſchās ſrdis atdſehrās pee tās un ſajuta pret runataju pateizibu. Skraſtinsch atbildeja wiſu wahrdā, kā gri-botees jau nu gan, bet ko tad ehdifſhot, ſiwiſ eſot jehlas un ſirgi wehl dſihiwi.

„Luhloſim ar ſiwiſ,” Grūntals runaja. „Katla naw. Wahriſim tās manā ahdas zeprē.”

„Skotelē buhtu labak,” Sihlis peebilda.

„Waj tawa bes degutas?“ Grüntals präfjia. „Ne — nu tad japaleek pee zepures. Sazehreteet weenas ragawas un fasinalzineet ledu.“

Kamehr schee rihtojumi tika ispilditi, Grüntals peegahja pee Salgas, tas rokas eemeedjis starp zelgaleem us ragawu malas fehdeja.

„Seds walā!“ svejneeks fazija.

Bet Salga neklaufija. Tas issteepa rokas us abām pufem, it kā tas wesumu gribetu aissfargat.

„Seds tās siwis walā!“ Grüntals wehl reis eefauzās un sawilka nikni usazis.

Salga ar abām rokam sahka tauftit pa wesuma wirfu, wina apakfchschokka grumbainā dseltenā ahda rauftijas, pee kam schods kluwa gluschi ahs. Winisch murminaja kaut ko zaur sobeem un beigās wahrdi „nolihgt mafsu“ Grüntalam eeftas ausis.

Pär spēhzigā svejneeka farkan-brūhno gihmi pahrfkrehja it kā leefmas.

„Waj tu negudrs!“ wiensch usbrehza. „Waj tew jau flahpst pehz juhras uhdens! Nost no wesuma!“

Salga pazehlās un aisswilks lehnam ahs fana firga.

Grüntals attaifija wesumu, noskaitija preefch katra diwas, weenlihdsigi leelas siwis un sahka tad tās isschkehrst.

Kad uguns ar leelām puhtem bij uskurta, Grüntala zepure apdomi ahs diwām malās eewehrtām auklam tika tureta wijs leefmas, kamehr ledus bij iskusis; tad uhdenei eelika siwis un „katlu“ nolaida semak.

Kad pirmais katls bij nowahrijees pusgataws, tad uslīka otru un treshu, kamehr wiſas siwis bij apfutuschas. Pilnigi iswahrit wiñu nedrihksjeja, bij jataupa malka.

Tad siwis isdalija.

„Paldees nu gan jaſaka,“ runaja Skrastinsch, „bet pirkstus laikam gan pehz wiñām neweens nelaisīšim.“

Svejneeki mehginaja ehst, bet siju garšcha bij pawifam nelaba. Tas smekēja pehz sneedream, un ruhktā juhras uhdens un bij turflaht wehl pusjehlas. Likai Birkenbaums sawas apehda.

„Man no laika gala bijis loti labs kurwis,“ wiensch apgalwoja. „Es waru akmenus riht.“

„Kad uhdens mutē lahpj, tad jamahzās peldet, kad bāds wirfu speedifees, tad mahzīmees ehst,“ Grüntals peebilda un eebahsa sawas siwis leſchā. „Nemetisim neka semē.“

„Man wehl ir drusku maiſes no ſcha rihta,“ Dalda tschuksteja, pagreefes us dehlu, „paeefsim drusku pee malas, tad es tew to eedoschu.“

„Un tu pats?“

„Man . . . es wehl waru iſtikt.“

„Ehd ween pats, tehw.“

„Ne, ne, es siju tew gribas . . . jaunam jau wairak . . .“ un wiensch Jani aisswilka nost no ziteem un spēeda tam rokā pusreezeenu rupjas maiſes.

Bet Janis tās nenehma.

"Ehd tak nu pats," winsch fazija un peegreesas atkal pee ziteem heedreem.

Krehflai metotees, Grüntals tukschàs ragawas tà lika pagreest, ka wehjisch nahza no fahneem un tad svejneeki, muguru pret muguru, us tam fafehdas. Tà wini nakti gribaja pawadit.

Un tad aptumfa. Pee debefim nepaspihdeja neweena swaigsnite, afs wehjisch puhta un juhra kauza un krahza wisapkahrt.

Neweena azz neaisdarijas. Wini wiss luukojas beesajà tumfà, kura ka swins gulás us wisu kameescheem.

"Ak, ka man gribas ehst!" Karlens tschuksteja us Birkenbaumu. "Kaut jel tás siwis nebuhtu bijuschas tik reebigas."

"Ko lai dara," atteiza puifis.

Pehz ilgas kluusuzechanas winsch sehnu dsirdeja fahpigi nophschamees.

"Kas ir?" winsch weenaldfigi jautaja.

"Ehst gribas," sehns tschuksteja.

Birkenbaums sehdeja brihtinu un sita nepazeetigi ar roku us zelgala. Tad winsch peezehlas un usrahwa sehnu lihdsj kahjas. Winsch to noweda pahri fotu no ragawam nost, iswilka kaut ko no asotes un eespeeda to Karlensam rokà.

"Dser," winsch pawehleja un puika attaisija pudeli un dsehra.

Bet nestahsti neweenam," Birkenbaums fazija, pudelt atmendams atpakał. "Un nu luuko uskost."

Wini atgreesas atpakał us ragawam un puika, lai gan reebda mees, tomehr apehda sawas siwis.

Un tad atkal ilgaku laiku neweens nepakustejas; nakti gahja faru gaitu, juhra fchnahza, ledus krafchkeja un wehjisch fahla uhdens simaku nesa par ledus gabalu.

"Birkenbaum, waj tu guli?"

"Me."

"Es drusku usgulschos us tawa klehpja."

"Gulsteeß."

Karlens eelika rokas Birkenbauma klehpì un usgulás us tam. Pehz brihtina puifis manija,zik aufstas sehna rokas bij. Winsch nomauza zimdu un fanehma sawá filtajà dzhivibas pilná rokà puikas fastungschos, leesos pirkstus. Lehnam tee fasila un tad filtums pluhda no sehna puifcha un no puifcha sehna pirkstos.

Karlens bij aismidjis.

Bet sehna meeriga elpochana, kure puifis nedfirdeja, bet titai fajuta no kruhts zilaschandas un wina pirkstu filtums tam atgahdinaja naktis, luxam nebij nela kopeja ar fchi noguruschà puikas meeru.

Tà tad nu wiss bij pagalam. Nekad winsch wairs ar karsti pukstofchu fredi walejam azim negules gultà un negaidis, tamehr wiss aismiguschì, lai tad nedfirdami peezeltos un plikas lahjas apdomigi us wehfo kulu leekot, aislhistu us otru faktu . . . Nekad winsch wairs ne wehrs wakà klehtinas duriju, nekad pussamestas seena kaudses pawehni negules gari islaidees un nekawefees ar faule apdeguscheem pirksteem . . .

Kā tas wareja buht? Kā winsch sehet bij noktuvis? Winsch tak tur tahtu Chrgku kalndis bij gahjis ganđs, bij tur ilgus gadus dſihwojis, dſehris, trakojis, preezajees, teatri ſpehlejis, diwas deenas kā par joleem zeetumā fagulejis un tagad, un nu... nu winsch fehdeja us swejneeku ragawam un juhra trakoja ap wīnu un winsch brauza nahwē. Tas newareja buht! Tahdas leetas notika tikai paſakās, tikai ſapni. Schis bij weens no teem breenmigeem ſapneem, kuri tik dſihwi un ſkaidri kā pate dſihwe. Kaut jel waretu atmostees! Atmostees! Kas tee par mahneem! Winsch gluſchi labi ſnaja, kā winsch neſapnoja. Schis ledus, ſchis ſahkais juhkas wehſch, ſchi ruhkoja, wiſs, wiſs bij pateefiha, winsch falka pateefi un winam pateefi bij janomirst — janomirst badā, waj jaegahſhas uhdeni, tumſa, besdibeni lihds ar ſcho ſehnu un Grüntalu un wiſeem teem ziteem ſpirgeem un weſeleem zilwekeem... Aufſtas ſchallkas ſibena ahtrumā pahrfrehja par puifcha muguru un wina mute kluwa faufa un zeeta. Ne, tas tomehr newareja buht! Tahdas breenmas notika ſnechħas ſemēs, tur tahtu, un par tam ſtaħſtija un laſja kā par kaut ko ildeenifchku un wajadfigu, bet pats tak tahdu notikmu newareja veedſhwot! Birkenbaums arveen zeeti bij apſinajees, kā winsch ſweiks iſees zaur dſihwi. Kad kauktur kahds bij ſagreffiſ roku, pahrzirtis kahju, no maſchinis tizis falauſts, noſlihzis, tad puifte weenmehr to bij dſirdejis ar apſiau, kā wīnu nelad nepeemelles ſchahdas liſtas. Un nu winsch fehdeja us luħtoſcha un iſtoſcha ledus gabala un wiſaplahrt bij naſts un nahwē... A, ſchis Salga! Ja tas winam nebuhtu uſmahzees! Tad winsch warbuht atkal buhtu aifkuhlees atpakaſ us ſawu widu, guletu filta iſtabā un ſaimneeks ar maſu lampinxu rokā iſnaħktu no ſawas iſtabas un paſeltu wīnu tagad us ſirgu baroſhanu.

Puifte nodrebeja un ſafspeeda newilot Karlensa pirkſtus tik zeeti, kā tas nemeerigi ſahla rauſtitees. Birkenbaums atjeħdsas, atlaida ſehna pirkſtus un uſlika it kā meerinadams ſawu otru roku us wīna plezeem. Wīna uſtraukums pamasm aiflaħba. Wehl tatschu bij zeriba, wehl bij pahritkas deesgan, wehl neſin kas newareja notikt!

Bet naſtij neiffakami ilgi ilgſtot, wīna iſmiſums atkal auga, kahre pehz dſihwes brehza pehz peſtiſchanas, kamehr austrumds ſwihda pirmi gaifma un puifte, galvu nokahris, drukku eimiga.

Tribfedams winsch peetrulkas. Biti jau bij no ragawam peezeħ-luſchees un ſtaħweja un ſkattijas us juhru. Bij nepatiħkami aufſtas, Karlens ari drebeja bet fnauda arveen wehl tahlač. Birkenbaums wīna negribeja modinat un paſka ſehdam, kamehr winsch pats uſtruhkas. Tad ari wīni peezeħlas un ſkattijas lihds ar ziteem wiſaplahrt.

Ta pate walardeenas beſzeribas aina: peleki wiſai ar balteem putu wainageem un augħċha peleki mahkon. Ledus ploſts bij kluwiſ masaks un apakals, wehja puſe gax malam tam ſchuhpojas un nemi-toſchi trinjas ſalġani klutſchi. Swejneeku fejas wiſas iſſkattijas daudj wezakas kā walar un wiſu azis bij laſams, kā wīnus bij apmellejuschi ſpoki, kuri kā upuri praſa ſrſchu aſiñiſ.

Kad Skraſtañſch bij parunajees ar Jani, kuxam tas drukku bij draugs un Karlenam mihi un ſchehli nogħlaħtijis plezus, winsch pee-

gahja pee Grüntala. Tifpat wiñsch, kā ari wiñ ziti, to usskatija par fchi nelaimigo pulzīna galwu.

„Kas nu buhs ar brokastu?“ wiñsch waizaja.

„Ehdīsm atkal finis,“ Grüntals atbildeja. „Kas grib, lai nem sākas, preeksch ziteem tās apsūtinašim, kamehr wehl mums malka.“

Tika atkal uskurta uguns un finis, tāpat kā wakardeen, apwahritas. Weebdamees, svejneeki tās ehda. Tad Birkenbaums puiku noweda pee malas un abi eedsehra.

„Tu man eñ kā brahls,“ fazija puika.

„A, to nu... tas nekas. Tu eñ labs sehns. Es tevi ismāžiitu par kreetnu selli.“

„Waj fini, ja tilšim malā, tad... tad labi fatiksm.“

„Labi, lai ir.“

Kad wiñi atkal pee ziteem bij peegahjušči, Grüntals Birkenbaumam pawehleja weenu ķeffi labi stipri pеefet ilks galā, efot jazet flaga gaiſā. Waj kahdam efot farkans lakats? Israhdijs, kā tahda neweenam nebij, bet toteefu farkani krelli bij trim: Grüntalam, Janim un Skraſtinam.

„Kas ir, Skraſtin, ar tawu krellu?“ waizaja Grüntals. „Waj doš, kō spert gaiſā?“

„Kad jadod, jadod,“ Skraſtinšc schehli atbildeja. „Bet salti gan buhs beschā. Es esmu salts zilwels. Es finu, kā man jau tagad ar wiñu krellu luhpas filas. Bet kad jadod, jadod.“

Wiñu azis pawehrsas us runataja luhpam, kuras teefcham bij silgasas. Grüntals newareja apspeest weegla fmaida.

„Nu, luhkoffm tad ari bes tevis iſtikl,“ wiñsch fazija. „Es esmu meerā, loſet ar Jani, kuras no mums abeem friht atdot fawu krellu.“

„Es ari esmu,“ Janis atbildeja.

Grüntals iswilka no asotes ķefchas grahmatiku, isplehsa lapu, pahryplehsa to us diwām dālam, eesthmeja weenā krusu un fatina abas lapinas rulliſčos.

„Krusts nosihmē krellu,“ wiñsch fazija, Janim abas loses us delnas preti fneegdams.

Janis fatwehra weenu — tas bij iswilzis lapinu ar krusu.

„Sastahjatees wehja puſe,“ wiñsch fazija, norahwa ahtri kāschoku, fwharkus un westi, weenu azumirkli pamirdseja wina mustulainas rokas un kruhtis un tad tas atkal stahweja kāschokā gehrbees, kā wiñ ziti.

„Tas bij kā lehzeens saltā uhdēn,“ wiñsch nosfazija.

Krellu peestiprinaja ķefcha galā un pazehla gaiſā. Svejneeki ledū gribēja iſkalt zaurumu un tajā ilks galu eestiprinat un to tad wehl pеefet pee ragawu apgalwes, lai kahrts nebuhtu jatur. Bet Grüntals, famiſuſchos kaudis kā nekā gribedams nodarbinat, tam pretojas un noteiza, kā kahrts pehz rindas ik pa diweem efot jatur gaiſā un pee tam jausmana, waj no kautureenes netuwojās glahbſchana.

Kad Birkenbauma reise bij kācht, wiñsch weens pats fawu laiku gribēja nostahwet, bet Karlens nelahwās, fatwehra kahrti un palihdseja fawukahrt noturet gaiſā posta ſihmi, kuru wehjſch plihwinaja un pehra.

„Dsert gribas,” puika fuhojās.

„Waj domā, ka man negribas?” atteiza Birkenbaums. „Graus ledū, sīhd ledū.”

„Graus nu graus! Ko peegrausīši, kad mute jau ka isbruzinata! Bit ilgi mehs gan tā warejsm išturet?”

„Ja, Deewī to fina, to mehs laikam neweens ne-efam išprowejuschi.”

„Uf, kad nu buhtu tikai weena pilite, godigi ko nobertees.”

„Nenerfschi,” fazija Birkenbaums.

„Ja, tu eſt leels, bet kad tu buhtu tahds kā es, tad tu wis tā nerunatu.”

Puifs atminejās pagahjuſchās naſts un kluva atkal laipns.

„Nu ja, ir jau gruhti, ir jau gruhti, bet ko lai dara,” wiſch noteiza.

„Man jau no laika gala faltē naw bijis labs,” Karlens ſcheljojas tahlak. „Un tagad jarij dījhws ledus . . . Man te kreifā puſe lejpus ribam tā fuhrſt, tā fuhrſt. Reisem ari eedur kā ar eefmu.”

„Ja, tur es laimigs, man tas ledus uhdens wehl nekas.”

Bet wehlač ari Škrastischi, lihdfigi puſam, faſka gaustees un svejneeki uſtrauzās par fcho jauno draudofcho poſtu, par kuru daschs no wineem lihds ſchim lahgā nebij eedomajis.

Grūntals atkal beedrus zentās apmeerinat.

„Wehl jau mums ir diwi ſirgi,” wiſch fazija. „Tajos wehl ſiltas fulas deesgan, ja lahdam tās taisni wajadſes.”

„Afinis dsert!” Sihlis eefauzās.

„Glums, fahti-faldens dſehreens,” Birkenbaums meerigi iſſlaidoja. „Es afnīs eefmu dſehris.”

Uj svejneeku ſejam parahdijās reiſe kahre un reebums, kahre pehž filta walguma un eeaudſinatais reebums pret afnīm.

„Mehs wehl deesgan ne-efam iſkahrmejuſchi,” fazija Grūntals, beedrōs ſkatidamees. „Aisurbſim tad tos behrsus, kad mums wiņu ſula iſlifſees patiļkama.”

Kad Birkenbauma un Karlena rinda atkal biji klahit un tee labu laiku jau biji ūahwejuſchi pee kahrti, ſehns fazija:

„Birkenbaum, tu gan laikam jau ūoti dauds eſt peedſiļwojis?”

„Waj tu to domā tadeht, ka eefmu afnīs dſehris? To tu ari jau buhtu warejis peedſiļwot. Es toreis biju tawā wezumā. Kāhwām tetu . . . es toreis biju traks puika . . .”

„Tā. Un zil wezs tu biji, kad tu eefahki . . .”

„Dsert? Brandwinu dsert?”

„Ne . . . Lai paleek . . . Šaki, ka tew wiſwairak buhtu ſchel, ja nu mehs wairs netiktu malā?”

„Ra? Wiſas dījhves man buhtu ſchel.”

„Lās jau nu ūatram ſchel. Bet kaut ka ſewiſčka. Mahtes, brahka, waj bruhtes, waj ka.”

„Man naw it neka ſewiſčka. Es tikai domaju, ka es wehl dauds gadu tā buhtu warejis dījhwot kā lihds ſchim un tad man paleek dījhves ſchel waj paſcha ſewiſ — es nesinu lahgā.”

"Ja, pascha fewis ... man ari. Bet man fewischki weenas leetas deht. "Es weenmehr lihds schim ta domaju, nejin ta tad ir ... un man weenmehr stiprak gribejas dabut sinat, ta tad ir, ta ta ... diwi ... ak, Birkenbaum, tad es buhtu tu!"

Wirsch skatijas puissi un wina azis dega neapmeerinatu ilgu sahpiga leefma.

"Las weens daudsums," Birkenbaums strupi isgruhda, sawas kau-nigakas juhtas sawadi aistifts. "Las wifs weens daudsums. Tew ta schehl, man ta schehl ... E, blehnas!"

Winku laiks bij aplahrt un pee kahrt peestahjas ziti.

Pret wakaru latrs atkal dabuja sawu datu sinju un tad no jauna us wineem nolaidas garra naikts ar sawam ainam par filtam istabam, luxas us galda dega gaifcha lampina, par bahlam feeweitem, faschtaugtam rokam, israudatam azim.

Ari Karlens, kaut gan tas atkal nolezzas Birkenbauma klehpi, guleja mas un nemeerigi.

Treshas deenas rihta wairs nebij malkas. Bet neweens ari wairs nedomaja par stvju wahrischanu. Kahram azim wif tas redseja ijdalam, klaudigi, ta tikai kahds nedabutu kahdu leelaku.

Lihds schim Sakga us wesuma bij fehdejis un ap to tuhkaeess. Tagad Grüntals pauehleja, ta neweenam pee ta neesot brihw eet, ta tikai ap ehshanas laiku tam, kas stvis nehma preefch isvalishanas.

"Waj tew neka wairs naw pudelē?" prassja Karlens, Birkenbaumu nowesdams pee malas.

"Ne."

"Bet bij tak wehl deesgan dauds."

"To es wakar wakara isdsehru."

"Un man nedeni?"

"Waj tad man tas bij jadara? Waj tew to tiku apfolijis?"

"Apfolijis! ... Bet tu tak redsi, ta man eet flittak par tervi."

"Bet ta bij mana pudele. Un flitti man ari eet. Teiz, Deewu, ta pawisam dabuij. Bits manā weetā — --"

"Ak tahds tu est!"

"Kahds tad?"

"Ak, ej ... bij wehl tik dauds ... tur wehl abeem lihds rihtam, parihtam buhtu peetizis!" puika ihgni issauzás. "Un nu schis weens pats wifu isrijis!"

"Skates!" Birkenbaums duftmigi issauzás. "Schis mani rahs! Knauktis tahds! Ka nedabu wehl pa purflam!"

"Pats ka nedabu!" puika, tikklo asaras walidams, issauzás un meta naidigus mirlkus us Birkenbaumu. "Schuhpa!"

Birkenbaums peegahja pee sehma, paflatijas tam zeeti azis un eezirta tam spehzigi pa luhpam.

"Nu tu turek mutt," wirsch fazija.

Sehma gihmis pahrwehrtas aij duftmam. Wirsch sagrahba puishcha roku un luhkoja tajā eekost.

Bet Birkenbaums israhwa roku un faspeeda tad puikas rokas augschpus lozitawam kā ar d'sels s maiglem.

Karlena eedseltee sobi eekodas bahlajā apakschluhpā un winsch ar kahjam Birkenbaumam luhkoja spert, bet schis sehnu peewilka few tik tuwu klah, kā tas neisdewās. Peepeschti puiss manija, kā puika fasflahba. Winsch to palaida watā un puika buhtu nogahsees, ja winsch ta no jauna nebuhtu fagrahbis aif rokas.

Brihdi sehna galva kā nedfīhwa guleja pee Birkenbaumma fruhts.

„Karlen, Karlen, kas tew ir?“ puiss modinaja.

„Dsert,“ puika tschuksteja. „Dodeet dsert.“

Birkenbaums sehnu noweda pee ragawam un peegahja tad pee Grūntala, waizadams, waj nebuhtu weenam firgam janolaisch afnis? Puika esot palizis pawisam flahbans.

„Par to ja-aprunajās ar ziteem,“ Grūntals atbildeja. „Ta puikas deht ween firga wehl newaram faut.“

Winsch fasauza swjeineekus klopā un tee nospreeda wehl nogaidit.

Grūntals noschehlojoschi pret Birkenbaumu pameta ar roku un pulzinsch atkal isschekhras.

Birkenbaums, kam lihds schim gandrihs weenmehr Karlens bij atradees pee fahneem, palika weens pats.

Winsch peegahja pee Gurluma, pafazija kahdu wahrdi, bet swje-neeks tifai pafatijas winā un neatbildeja neka. Winsch peegreesas pee Skrastina, tas sfatijas winā ar eekrituschem, schehlam azim, eeteizas: „Nu, Birkenbaum?“ pafatija ar galwu un nowehrsas. Winsch peegahja pee Daldeem, tee runaja par mahti, par winas weentulibu, par glahbschanos. Winsch pastahwejās pee teem brihtianu, wini puishcha nelikas redsot, tas aisgahja tahlač. Gulbis un Sihlis sfatijas, kā Salga atschketinaja maschkus un ar teem baroja sawu firgu. Schim pulzinam Birkenbaums negribeja tuwotees. Salgas azis winam reebās. Winsch pagreesas us Grūntalu, kuršc azumirkli stahweja pee kahrti un to weens pats atbalstija. Bet neapstahdamees, puiss winam aisgahja garam. Schim staltajam swjeineekam peemita faut kas, kā Birkenbaumam truhka, kas winu it kā ar neredsamu roku faspeeda masaku un tuhdija us slepenu pretestibu. Winsch peewirsijs atkal ragawam, us kurām Karlens faschluzis sehdeja un ar stihwām, platām azim sfatijas tahtumā. Birkenbaums winam weenreis lehnam pagahja garam, otreis — sehns ar stihwām azim un walejām luhpam sehdeja nekustedamees un nelikas puishcha redsam. Beigās Birkenbaums winam nosehdas lihdsas.

Ari to sehns nelikas manam. Ilgu laiku tā nosehdejis, puiss atkal peezehlās. Pafchulaik ari wina rinda bij klah, stahvet pee kahrti. Saikhdis winsch nostahweja sawu laiku, neweens pee wina nepeenahza, neweens wina neredsjeja. Kahrti atdewis Skrastinam ar Gulbi, winsch aisgahja gandrihs lihds pat ledus malai. Ja kahds sfchaujas gabals ar wina noschekhlās, noschekhlās, kas tad ari leels bija! Jamirst buhs tā kā tā sfchahdā nahwē, agrak waj wehlak buhs janoflihst, ledum fabirstot drupās. Rau, zil' dauds jau milsigais lihds-

numis bij kluvis masaks! Un ar kahdu nemitigu rofmi atluhufchee klutschi kalas weens pret otru un pret svejneeku plostu! Un tur tahtat — ar kahdu kahrumu wilai wiseem scheem safganeem, telekuweidigeem klutscheem un wischneem nezentas tilt par, lai sawus baltos wainagus nomestu pee svejneeku kahjam . . .

Birkenbaums apgahja ledus gabalam gandrihs wisapkahrt un tad atgreesas atkal pee ragawam. Puika arveen wehl nebij no weetas kustejees. Wina paplatas luypas bij silganas, wina schaurà peere, no kuras zepure bij atschlukuse us pakauß, spihdeja bahli dseltena.

Birkenbaums atkal nolaidas winam pee fahneem.

„Karlen!“

Puika wina nelikas dsiedam.

„No dsert naw,“ puiss turpinaja. „Ledus ween ir. Bet ja gribi, es kahdu gabalau titam tureschu rokás, kamehr tas istufis un uhdens paliks rendens. Bet ja wairs newari isturet . . . usklausees jel . . . ja tu wairs newari nozeestees . . . es . . . eegreesschue few roká.“

Karlens farahwàs, nosfurinajàs un usmeta tad kahru mirkli Birkenbauma rokam.

Sekundi wehlat puiss sawu kreiso sehnam bij peegruhdis pee mutes.

Puika fagrahba Birkenbauma roku, mehgina ja to atgruhst, apmeeringajàs un shuda . . .

Tad puiss norahwa few lakaianu no kalla, pahrplehfa to un aptina to lejpus ihfchka ap roku.

Kad wakarà Grüntals bij isdalijis siwis, usnahza mass mahkotitis un fahka hirdinat smalkas pehrflas. Pehz tam wehjisch peestahjàs un laiks noskaidrojjas. Laipni pee debeetim mirdseja swaigschau bari, bahlgani wiseja putnu zefsch. Bet neweens no nelaimigajeem nepazehla azu us augschu. Dobjà weenaldsiba wini pawadija nafti.

Ar jaunu rihtu wiseem atausa jauna zeriba, jo laiks palika skaidrs un rahms. Nu warbuht kahds lugis drihsak pamanis winu farkano posta shmi.

Bet deena pagahja un zeriba nepeepildijas.

Wakarà Grüntals pasludinaja, ka siwu diwàm deenam ween wairs efot. Waj neisdalishot schowakar tikai pa weenai, lai isnahktu ilgakam laikam?

Lai wehl schowakar ejot pa wezam, wairums nospreeda un Grüntals isdalija parasto skaitu.

Wakarà atkal wiß safehdas us ragawam, klußi, flahbani ar eekritscham azim un waigeem. Uhdexi schnahza tuvak un ledus gabala zilaschanas stipri bij manama.

Karlens bij peeklahwees pee Birkenbauma.

„Nu wiß pagalam, Birkenbaum? Ja?“

„Laikam,“ puiss atbildeja.

„Du isjeetiss ilgak neka es.“

„Laikam.“

"Al, ka tāk wīfs ne-eetu tīf lehnām . . . Tōs, kas nomirs, tōs tāk eelāidis juhxā?"

"Laijam."

"Tad tu eelāid mani . . . Al, kaut tāk wīfs ne-eetu tīf lehnām . . . Al, mihlo Birkenbaum, ak Birkenbaum!"

Puika aplampa puischa elkonu, pēspeeda galivu pee wīna plēza un sħnuksteja.

Birkenbaums zeeta kluſu.

Peeklās deenās rihtā pret brokasta laiku Grūntals tāku seemelōs domajās eraudsfijis duhmu. Ar leelsko usmanibū wīfi flatijās us ap-ſhmeto weetu. Garenais mahkonitis kluwa ſtaidrats un beigās wairs nebij to ſchabitees, ka tas zehlās no kahda gaxambrauzoscha twaikona.

"Beleet plagu augſtat! Wihzineet to!" zits zaur zitu fauza un wīfi ſpeedas ap kahrti.

Duhmu mahkonis auga un ſwejneeki bahlee gihmji atdfiħwojās, wīnu azis ſibeja. Pat Gurlumam raiſijās mehle us pahra preeka wahrdeem.

Wezais Dalda bij nogahjis ſawru, raudaja un luhdja Deewu.

Labu laiku garenais duhmu stabinsč palika weenlihdsfigi leels. Nekustedamees ſwejneeki wīna flatijās, nejaudadami gandrihs pat ne azu pamirkščinat.

Bet tad wīnu flati metās arveen ſtīhwati, arveen ſchauſmigati. Mahkonitis fahka dilt! Twalkonis netuwojās wineem, tas wīnus ne-redjeja, waj negribeja redset! Tas wineem ajsbrauza garam!

Kā nałts ehna nolaidās us wīfu gihmjeem. Flagas turetaji kahrti palaida watā, ta nogahjās un Salga farkans ſteklu miħdija ar kahjam un kodija fawa kaſchoka peedurki. Nabaga Skrastinsč bij atſchfuzijs us ragawam un muldeja tur nefaprotamus wahrdus un fmehjās. Kar-lens Birkenbaumu zeeti bij aplampis un Grūntals ſtabheja un flatijās arveen wehl us weetu, fur mahkonitis bij nosudis.

Peepeschhi Janis eekleedsās.

"Laiwa! Laiwa!" wīsch fauza.

Wīfi pagreesās us Jani, kuxx ar rokam mahja pret deenwideem. Tur peldeja neleela laiwa un bij jau tīf tuwu, ka wareja iſſchikt, zif zilweku tajā fehdeja. Bij pawifam ſeptini. Diwi aireja, weens ſtuhreja un tſchetri fehdeja, neka nedaridami.

Wezais Dalda falika rokas un pažebla tās mehmi us augſchu.

"Birkenbaum! Birkenbaum!" sħnuksteja puika.

Tad laiwa tīf tuwu bij peenahkuſe, ka gihmjuſ wareja iſſchikt, tad ſwejneeki redjeja, ka tajā fehdeja trihs ſweschti un Stuhre, Skapans un abi Bubuki, wīfi tſhetri wairak mironi, neka dſħwi zilweki.

Swejneeki laiwei ſteidsās preti. Vehz daſcheem puhlineem weens airetajs uſahpa us ledus gaballa.

Wīsch fweizina ja un fazija kaut to, bet neweens wīna nefaprata, jo wīsch nerunaja pa latwifsi. Beigās Grūntals ar ſhmju walodas palihdsibu iſſinaja tifdauds, ka laiwa ne wairak ka ſeptinus zilwekus warot uſtaemt.

Tikai septimus! Un wina bij desmit! Kursch lai glahbas, kusch
lai palika atpakał? Brihdi wif stahweja ka neapjehgdamees, tad Salga
fahka wirsites us laiwā.

„Takahpi ir eelfchā, kas paliks atpakał, tas paliks!“

Bet Grūntals to sagrahba aif rokas un atrahwa atpakał.

„Paleez. Mums atkal jalojē. Juhs tak wif efet ar meeru?“

„Luhkojum tak papreekschu wif tāi laiwā fahsteees,“ fazija Skra-
stinsch, „ja tad redsēs, ka ta tikdauds newar nest, tad warēs loset.“

Bet fweschais ar to nebij meerā. Winsch rāhdija, ka tad waretu
iszeltees pluhfchanas un laiwa apgahstees.

„Nu tad lofesim,“ fazija Grūntals. „Nostahjatees pehz wezuma.
Dalda, Salga, Gurlum, Skraſtin, Sihli — ta tak buhs pareisi? . . .
Ja . . . Kursch no jums ir wezaks: Birkenbaums, Gulbis waj Janis?
Janis? . . . Karlen un es paliksm tee pehdejee.“

Winsch isplehfa atkal pahri lapu no farwas keschas grahmatinas,
faplehfa tas weenlihdigōs gabalinōs un uswilla ar sīmuli us trim
lapinam krustus.

„Kas tas iswilks, tee paliks atpakał.“

Winsch satina loses, eelika tas zepurē un peegahja pee Dalda.
Wezais attina fawu sīmili: ta bij tukfcha. Dreboschu roku Salga
kēhra zepurē. Tas fatwehra weenu, otru sīmili un beigās trefcho at-
tina wakā. Ta bij tukfcha. Gurlumam bij tahda pate laime. Skra-
stinsch few swinigi pahrmeta krustu un iswilka tad fawu losi. Tukfcha.
Grūntals peegahja pee Sihla. Nu tatfchu majadseja kertees pilnai
losei. Sihla rokas tā drebeja, ka tas tiffo papiru wareja attiht wakā.
Glahbs . . . Ar drofchu roku Janis kēhra zepurē un iswilka pirmo
krustiu. Zepurē palika diwi krustiu un weena balta lose. Luhpas
fakneebis, Grūntals Birkenbaumam zepuri fneedsa preti. Tas paſla-
tijas brihdi ar aifrautu elpu losēs, fatwehra tad weenu un attina to
ahtri wakā. Winsch bij iswilzis pehdigo dīshwibas lapini.

Grūntals apgahsa zepuri un iſkratija abas pahrpalkusħas loses
us ledus.

„Mums, Karlen, naw to wilkt,“ winsch nosazija. „Nu tad ejet!“

Salga un Gurlums ahtri eekahpa laiwā. Wineem sekoja Gulbis
un Sihlis. Skraſtinsh peegahja pee Grūntala un speeda tam roku.

„Aisnes manai seewai labas deenas,“ Grūntals fazija.

Ari Birkenbaums no wina atwadijās, tāpat no Jana. Tad tas
peegreesas Karlenam.

Kā fahalis sehns stahweja un fahlijas laiwā.

Birkenbauma gihmis sawilkas fahpigi. Winsch fatwehra sehna
roku un speeda wina leefos, aufstos pirkstus. Puika neatbildeja us
puishcha rokas speedeneu un tad tas to atkal palaida wakā, roka ka ne-
dsīhwa nokrita pee Karlena fahneem. Pahri fotu pagahjis us preekschu,
Birkenbaums peepeschi apstahjās, pameta fawadu mirlis us puiku, likas
ar fewi zihnotees un eekahpa tad lehnam laiwā.

Dalda ar Jana bij nogahjuschi fawrup un wezais azim redsot no
dehla newareja fahkirties.

"Ir laiks, Jana tehw," Grūntals skubinaja.

"Es palikchu," fazija Dalda.

"Es ne-eefchu! Ne par ko!" issauzās Janis.

"Tu eft! Ej! Tu man drihsak atbraukst pafat nefā es tew. Es gaibisfchu. Ej."

"Tehw!"

"Ej, ej! . . . Mahtei no wežā labas deenas. Un brauz pafat. Ej, kahp laiwā."

"Ne par ko! Es newaru! Es ne-eefchu!"

Bet wezais Dalda stuhma Jani us laiwu, kūrā tas beidsot lautredamees eekahpa.

"Ar Deewu dehls! Ar Deewu dehls!" wezais winam nosauza pafat un alkahrtoja kūfam, laiwai lehnām aifwirsotees projam: "Ar Deewu dehls! Ar Deewu dehls!"

Grūntals reises trihs atwadidamees pawihzinaja ar zepuri, aplika tad roku ap Karlena kalku un palika ta nekustedamees stahwam.

Ari Dalda, drusku noleezees us preefschu, stahweja kā fastindīs.

Tā wini Janim un Birkenbaumam, kuri no teem farwu aju ne-nowehrfa, wehl labu laizīnu bij redsami. Tad wini tehli kluva ne-skaidri, sapluhda kōpā un beigās wijs ledus gabals pēc apwahrschā bij redsams kā mass epeleks punkts.

Un tad ari tas bij nosudis.

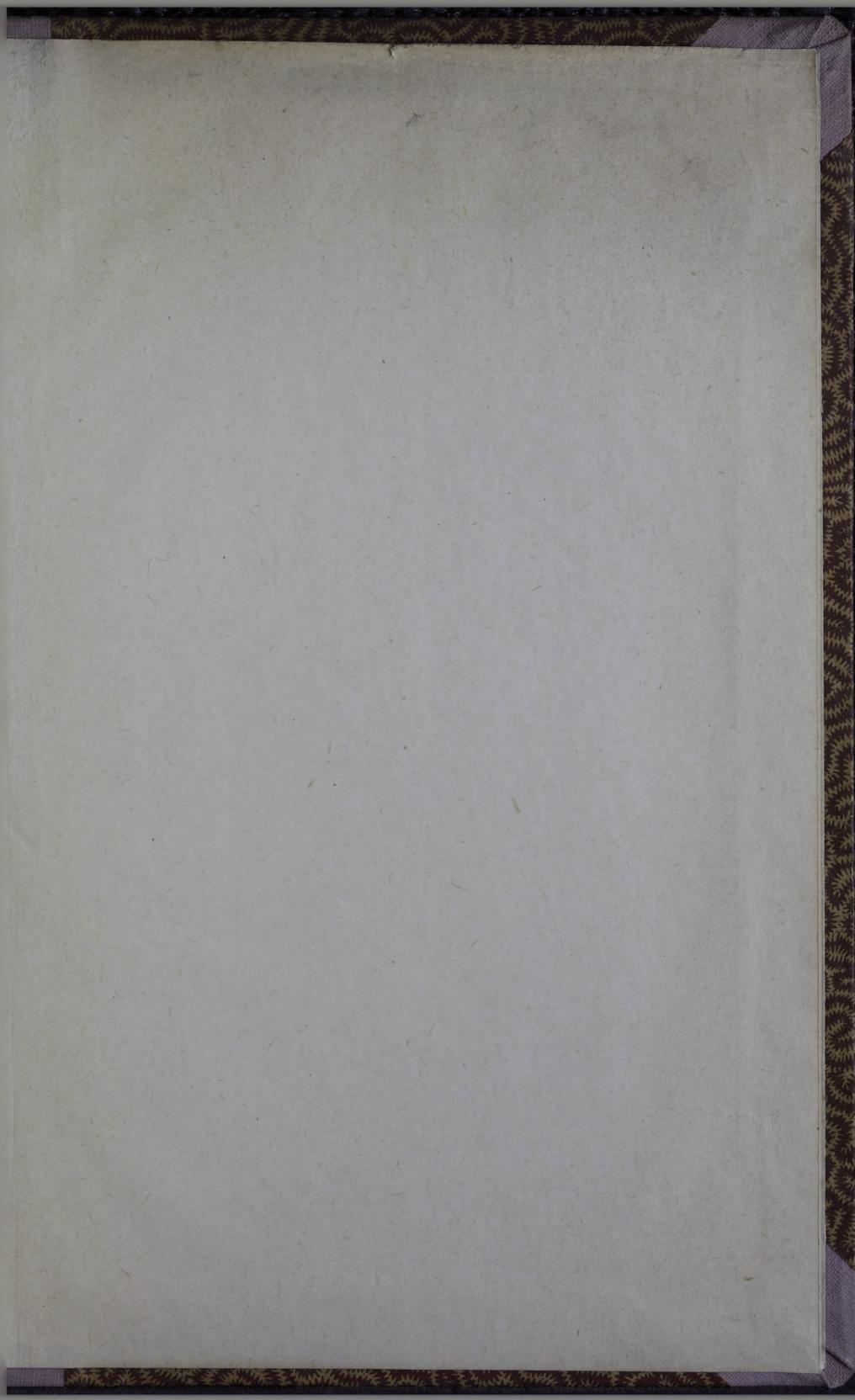
stamens. Stamens 6, with awl-shaped
anthers. Ovary 2-lobed, with 2 ovules.
Style slender, long. Capsule 2-lobed,
with 2 valves. Seeds numerous, small,
yellowish-brown, smooth, with a short
tuft of hair at the base.

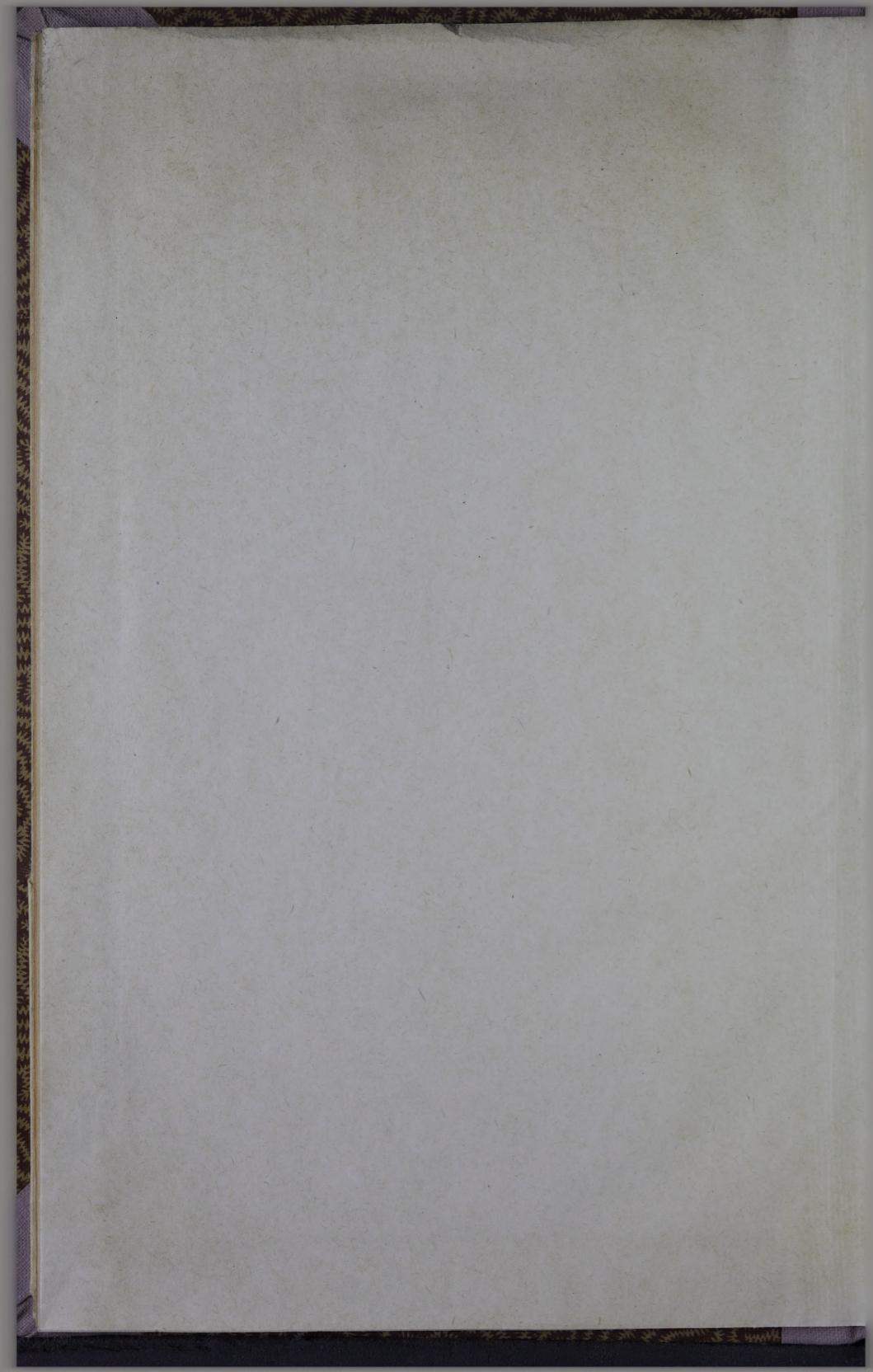
"The species of *Lindernia* are all
annuals, with slender, erect, hairy stems,
which are usually branched near the top,
and have few leaves. The leaves are oppo-
site, sessile, linear, or lanceolate, entire,
smooth, or slightly revolute. The flowers
are numerous, axillary, in whorls, with
slender pedicels. The calyx is 5-partite,
the lobes equal, entire, or slightly revolute.
The corolla is 5-partite, the lobes equal,
smooth, or slightly revolute, with a short
tuft of hair at the base. The stamens
are 6, with awl-shaped anthers. The
ovary is 2-lobed, with 2 ovules. The style
is slender, long. The capsule is 2-lobed,
with 2 valves. The seeds are numerous,
small, yellowish-brown, smooth, with a short
tuft of hair at the base.

Lindernia grandiflora (L.) Greene
Annual, about 1 m. tall, slender, erect,
with few opposite, linear, entire, smooth
leaves. Flowers numerous, axillary, in
whorls, with slender pedicels. Corolla
5-partite, the lobes equal, smooth, or
slightly revolute, with a short tuft of hair
at the base. Stamens 6, with awl-shaped
anthers. Ovary 2-lobed, with 2 ovules.

"The species of *Lindernia* are all
annuals, with slender, erect, hairy stems,
which are usually branched near the top,
and have few leaves. The leaves are oppo-
site, sessile, linear, or lanceolate, entire,
smooth, or slightly revolute. The flowers
are numerous, axillary, in whorls, with
slender pedicels. The calyx is 5-partite,
the lobes equal, entire, or slightly revolute.
The corolla is 5-partite, the lobes equal,
smooth, or slightly revolute, with a short
tuft of hair at the base. The stamens
are 6, with awl-shaped anthers. The
ovary is 2-lobed, with 2 ovules. The style
is slender, long. The capsule is 2-lobed,
with 2 valves. The seeds are numerous,
small, yellowish-brown, smooth, with a short
tuft of hair at the base.

"The species of *Lindernia* are all
annuals, with slender, erect, hairy stems,

LATVIJAS NACIONĀLĀ BIBLIOTĒKA

0309111592